

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 10C/52/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414212323
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Oswaldová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1414212323.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred samosudkyňou JUDr. Miriam Oswaldovou, v právnej veci navrhovateľky: G. D., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. X, XXX XX I. proti odporcovi: D. D., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. X, XXX XX I., právne zastúpený Mgr. Zuzanou Brňák Bojkovskou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Rožňavská 2 úplné vylúčenie odporcu z užívania bytu, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietá.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 284,25 eura k rukám právneho zástupcu odporcu Mgr. Zuzana Brňák Bojkovská, so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 16.07.2014, doručeným tunajšiemu súdu 16.07.2014 domáhala, aby súd rozhodol o úplnom vylúčení odporcu z užívania 2-izbového bytu číslo XXX, nachádzajúceho sa na XX.poschodí bytového domu súpisné číslo XXXX postaveného na pozemku parcelné číslo XXXX o výmere 640 m² - zastavané plochy a nádvoría, na Z. X K. I., D..Ú.. B., okres Bratislava IV, obec Bratislava - m.č. B., zapísaného na L V č. XXXX (ďalej len „byt“).

Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 25.06.2014 podala na tunajší súd návrh na vydanie predbežného opatrenia na zákaz vstupu odporcu do spoločnej domácnosti. Dňa 27.06.2014 Okresný súd Bratislava IV, sp. zn. 9C/181/2014-31 uznesením nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi uložil povinnosť zdržať sa vstupu do 2-izbového bytu na Z. X z dôvodu jeho opakovaného násillia voči navrhovateľke, ktoré nepriaznivo psychicky ovplyvňuje spoločného maloletého syna Z. D.. Navrhovateľka vo svojom rozsiahlom návrhu uviedla, že manželstvo s navrhovateľom, ktoré uzatvorili dňa 12.07.1997 bolo zo začiatku dobré, odporca chodil do práce, staral sa o deti a dával navrhovateľke celú výplatu, z ktorej ušetrila 70.000,-Sk na kúpu nového auta. Neskôr sa spolunažívanie stalo neznesiteľným. Asi pred deviatimi rokmi odporca začal pracovať v Rakúsku a prestal dávať navrhovateľke peniaze na deti a domácnosť, platil iba nájomné. Navrhovateľka sa zamestnala v školstve ako kuchárka a jej príjem bol 330,-eur netto. Asi pred piatimi rokmi bola nútená privolať policajnú hliadku po incidente, v ktorom na ňu odporca pod vplyvom alkoholu fyzicky zaútočil. Incident policajti ukončili dohovorom. Navrhovateľka opísala agresívne správanie odporcu spojené s nepredvídateľnými výbuchmi hnevu, pravidelná konzumácia alkoholu, ktorá následne vyvolávala v ich vzájomnej komunikácii hádky. Odporca mal ponižovať navrhovateľku, znevažovať ju ako matku i manželku, a to i v prítomnosti ich oboch maloletých detí. Opakovane fyzicky útočil na navrhovateľku, sácal do nej a vyhrážal sa jej, že ju zabije. Viackrát dal odporca navrhovateľke facku, vynucoval si sex. Nadávky a vyhrážky odporcu sa stali súčasťou každodenného života, pričom agresívne správanie odporcu sa opakovane dialo v prítomnosti maloletých detí, v dôsledku čoho začal mať mladší syn závažné psychické problémy. Odporca obmedzoval navrhovateľku v každodenných činnostiach, nedovolil im pozerat' televízor,

odhlásil káblovku, nerešpektoval navrhovateľku, že aj ona si potrebuje oddýchnuť, niekoľkokrát k nim bola privolaná sanitka z dôvodu vyčerpania navrhovateľky. Navrhovateľka v návrhu opísala, že každý deň bola v neustálom strachu, že ju odporca vyhodí z domu, vyhrážal sa jej, že jej vyhodí všetky veci a má ísť bývať k mame. Okrem množstva vulgárnych výrazov, ktoré navrhovateľka vo svojom návrhu opísala, a ktoré mal odporca vysloviť vo vzťahu k nej, táto uviedla, že otec odporcu bol alkoholik, ktorého našiel obeseného odporca s jeho matkou. Z uvedeného, podľa jej názoru, vyplýva, že aj odporca nie je v poriadku. Je ľahko ovplyvniteľný, čo sa prejavilo tým, že sa asi pred piatimi rokmi zoznámil v práci s kolegom, s ktorým sa oslovujú „kazateľ“ a chodievala sa modliť k nemu do bytu do X.. Denne meditoval, nosil domov listy, brožúrky s náboženskou literatúrou, kde sa spomínal Satan. Odporca mal vziať do tejto sekty aj jeho 60-ročnú matku, ktorá kedysi pravidelne chodievala do kostola, ale teraz tam nechodí. Navrhovateľku nazval „Satan v ľudskej koži“ a to pred ich deťmi. Odporca neuznáva oslavy narodenín, menín, Vianoce a žiadne rodinné oslavy. V priebehu posledných rokov, podľa vyjadrenia navrhovateľky, táto prežíva dlhodobé príkorie a tlak zo strany odporcu, a napriek jej snahe uchrániť deti od agresívneho správania ich otca, sa ich starší syn doma takmer nezdržiava a chodil do T. M., kde sa venuje svojmu koníčku - motorkám. Na syna navrhovateľka volala dvakrát políciu, a to z dôvodu, že ju mal napadnúť. V novembri 2013 sa obrátila na pomoc Centrum Nádej v Bratislave, ktoré sa venuje obetiam domáceho násillia a ľuďom v rozvodovej situácii, kde aj aktuálne navštevuje psychologické a sociálnoprávne poradenstvo. V dôsledku násilného správania odporcu podala ďalšie oznámenie na políciu, ktoré doložila kópiou oznámenia. Z neľahkej a ťaživej situácie vidí jediné východisko, a to vydanie predbežného opatrenia, ktorým by bolo odporcovi zakázané vstupovať do nehnuteľnosti. Navrhovateľka uviedla, že si je vedomá skutočnosti, že odporca ako spoluvlastník bytu má právo do neho vstupovať a užívať ho, ale od 01.05.2012 tam už nebyva a všetky svoje osobné veci si v novembri 2013. Túto snahu o sprístupnenie bytu pripisuje iba jedinému účelu, a to aby ju mohol opakovane fyzicky a psychicky týrať a napádať. Odporca od mája 2012 býva u svojej matky v Chorvátskom Grobe a pracuje na týždňovky v zahraničí. Navrhovateľka žije v ich byte s mladším synom Petrom, ktorý je sledovaný psychologičkou, nakoľko má poruchy správania a stavy úzkosti a depresie. Nakoľko sa odporca v byte nezdržiava, odmieta platiť náklady na chod domácnosti a odmieta, aby tieto platby boli prepísané na meno navrhovateľky, ktorej neustále chodia upomienky o nezaplatených faktúrach. Poukázala na obsah Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorej má právo na pokojný rodinný život a slobodný rozvoj osobnosti v oblasti jej psychickej a fyzickej integrity, možnosti sebarealizácie z pozície rovnocennosti, zachovanie cti a dôstojnosti. Akákoľvek forma násillia je absolútnym potlačením týchto práv. Navrhované vylúčenie odporcu z nehnuteľnosti má smerovať k ochrane jej telesnej a duševnej integrity a k ochrane ich detí, ktoré rodinnou situáciou trpia.

Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu zo dňa 08.09.2014, doručenom súdu dňa 11.09.2014 podrobne opísal spolužitie s navrhovateľkou a vyjadril sa k jednotlivým bodom jej návrhu. Predovšetkým poukázal na skutočnosť, že neexistujú žiadne dôvody na podanie žaloby o úplné vylúčenie odporcu z užívania bytu, účastníci sú v rozvodovom konaní, ktorého navrhovateľom je odporca, a je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 13P/296/2013. Predmetné konanie nie je právoplatne skončené, nakoľko navrhovateľka nesúhlasí s návrhom na rozvod manželstva. Ešte pred podaním návrhu na rozvod navrhovateľka podala na tunajší súd návrh na určenie výživného pre maloleté deti účastníkov konania a konanie je vedené pod sp. zn. 13P/296/2013. Odporca vo svojom vyjadrení potvrdil tvrdenie navrhovateľky, že sa odsťahoval v septembri 2013 k svojej mame do T. M., nakoľko už nedokázal znášať neustále nadávky a ponižovanie zo strany navrhovateľky. V novembri 2013 prišiel žiť za odporcom do T. M. aj ich maloletý syn A. D., a odvtedy žije s odporcom a odporcovou mamou. Odporca platí všetky náklady na syna Martina a od septembra 2013 posielala navrhovateľke na druhého syna Petra sumu vo výške 100,-eur/mesačne. Navrhovateľka na syna A. neprispieva a nezaujíma sa o neho. Poberá rodinné prídavky na obe deti. Odporca uviedol, že spolu so svojim synom A. nemajú prístup do spoločného bytu, nakoľko navrhovateľka vymenila zámok a kľúč nedala ani maloletému A.. K fyzickému útoku, ktorý sa stal vo februári 2014 odporca uviedol, že do dnešného dňa nebolo začaté voči jeho osobe trestné stíhanie, dokonca nebolo voči nemu ani vznesené obvinenie. Poukázal na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 10.04.2014, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13P/296/2013 navrhovateľka zákonnej sudkyňi neuviedla, že sa odporcu bojí, že má z neho strach a preto vymenila zámok a nový kľúč mu nedala. Odporca podal trestné oznámenie na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava IV dňa 05.06.2014 o podozrení zo spáchania trestného činu neoprávneného bránenia užívania bytu. Z odôvodnenia uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV zo dňa 11.06.2014 ČVS: ORP-635/DK-B4-2014 vyplýva, že navrhovateľka bola vypočutá a uviedla, že zámok na byte vymenila preto, lebo sa jej zalomil kľúč a bolo potrebné vymeniť zámok. Zároveň vypovedala, že odporca do bytu nechodí, nebyva v ňom a kľúč si nežiadal. Výslovne uviedla, že nemá problém dať odporcovi kľúč, keď o

to požiada. Navrhovateľka neinformovala políciu, že má strach a obavu z odporcu, že sa ho bojí, a preto vymenila zámok a kľúč mu z obavy o napadnutie nechce dať. Navrhovateľka, podľa názoru odporcu, nepreukázala dôvodnosť jej nároku na úplné vylúčenie odporcu z užívania bytu, nakoľko tento sa v byte nezdržiava, nechodí do bytu, nedomáha sa vstupu do bytu, a kľúč od bytu požiadal na základe výpovede navrhovateľky na polícii. Navrhovateľka v návrhu uviedla, že sa bojí o život a zdravie svojich detí, k čomu odporca uviedol, že ich starší syn býva od novembra 2013 s ním a mladší syn Peter sa s odporcom bežne stýka, odporca sa mu venuje a trávi s ním voľný čas. Konanie navrhovateľky voči odporcovi odporca považuje za trest, nakoľko sa chce s navrhovateľkou rozviesť. Obeťou šikany a týrania nie je navrhovateľka, ale samotný odporca.

Odporca predložil súdu aj vyjadrenie k spolužitiu s navrhovateľkou a k jej správaniu sa k odporcovi, k deťom a celej blízkej rodine. Počas trvania manželstva bol zamestnaný, víkendy robil brigády a voľno venoval deťom. Z uvedeného má s nimi veľmi dobrý vzťah, venuje sa im a chodí s nimi na výlety. K tvrdeniu navrhovateľky, že na rodinu odporca nedával žiadne peniaze tento uviedol, že navrhovateľka nemala žiaden príjem a žili z príjmov, ktoré zarobil odporca. Navrhovateľka chcela vlastniť všetko, a predovšetkým chcela disponovať s peniazmi. Vedela, kde si odporca odkladá peniaze, a niekoľkokrát sa stalo, že tieto tam chýbali, čo bol jeden z dôvodov ich vzájomných hádok. Žili ako rodina, odporca platil všetky náklady spojené s bývaním, kupoval oblečenie a jedlo, a to aj s navrhovateľkou spoločne, dával jej peniaze na nákupy. Navrhovateľka nosila varené jedlo z práce (zo škôlky domov) a nemusela variť. Vianoce, podľa vyjadrenia odporcu, tento prestal mať rád práve v manželstve s navrhovateľkou, nakoľko boli sprevádzané krikom, stresom, nebola žiadna príjemná atmosféra, žiaden pokoj a navrhovateľka piekla iba to, čo mala rada ona. Odporca uviedol, že hádky nevyvolával on, ale navrhovateľka a pri jednej hádke odporca rukou udrel do dverí a urobil tam preliachinu. Nikdy navrhovateľku fyzicky nenapadol. Rozporoval tvrdenie navrhovateľky, že ich maloletý syn Z. sa pomočuje, nakoľko táto si uvedené vymyslela, všade o tom rozpráva, čím ich syna ponižuje, uráža a ten sa za to hanbí. Odporca má za to, že je to práve navrhovateľka, ktorá ohrozuje psychiku a zdraví vývin ich syna Z.. Tvrdenie navrhovateľky, že je človek, ktorý nemá zaužívané základné hygienické návyky považuje odporca ako ďalšie ponižovanie jeho osoby zo strany navrhovateľky. Nikdy sa navrhovateľke nevyhrážal, potvrdil skutočnosť, že niekedy sa hádali, čo ale považuje za normálne v každej rodine. Skutočnosť, že hádky sa odohrávali pred ich maloletými deťmi pripisuje tomu, že navrhovateľka zámerne vyvolávala hádky pred deťmi a nechcela počkať kým zaspia. Odporca uviedol, že keď sa s ním začala navrhovateľka hádať, radšej odišiel z domu na pol hodinu a počkal, kým deti zaspia, aby neboli svedkom hádky. Navrhovateľka prejavovala neustálu nespokojnosť, a to doma, ako aj na dovolenkách a rodinných výletoch. Víkendy mala voľné, nakoľko bola unavená a odporca chodieval s deťmi na výlety k jeho matke do Grobu. Všetok voľný čas venoval deťom. K tvrdeniam navrhovateľky, že patrí do nejakej sekty odporca uviedol, že je veriaci človek a ako každý veriaci, aj on si prečítal Bibliu. Snaží sa chovať v zmysle viery, i keď do kostola chodiť nemusí. Starší syn A. sa vôbec nezdržiava doma, nakoľko býva s odporcom u jeho matky v T. M.. K incidentu, pri ktorom zavolala navrhovateľka na ich syna policajnú hliadku uviedol, že A. si nevedel nájsť v skrini nohavice, tak sa na to pýtal navrhovateľky. Tá mu od hnevu povyhadzovala veci zo skrine na koberec. Chytil jej ruky, aby to nerobila, v dôsledku čoho navrhovateľka ihneď volala políciu. Hliadka situáciu prešetřila a navrhovateľke povedali, že nakoľko má chlapec len 14 rokov, zápis v registri ho poznačí. Táto sa mala vyjadriť, že jej je to jedno, že bude poznačený, aj tak sa dostane do polepšovne. Navrhovateľka opakovane zavolala na ich maloletého syna A. políciu, a to keď ochraňoval jeho mladšieho brata, lebo mu navrhovateľka v hneve rozrazila peru o umývadlo, pretože si dlho umýval zuby. Odporca opakovane odmietol obvinenie, že si kupuje pozornosť detí, nakoľko tieto sú už dosť dospelé. Rovnako odmieta tvrdenie navrhovateľky, že šťve deti aby klamali, pritom ona sama ich nabáda ku klamstvu. Situáciu v domácnosti a v manželstve začal riešiť odporca, keď podal návrh na rozvod. Po tom, čo odporca odišiel v septembri 2013 z bytu, navrhovateľka ho atakovala a písala mu sms, v ktorých ho žiadala aby sa vrátil, pretože ho ľúbi. Podľa názoru odporcu navrhovateľka svojím návrhom chce dosiahnuť iba byť pre seba a dostať vysoké výživné na syna Z.. Navrhovateľka rozbila ich susedské vzťahy v byte kde žili spoločne, K. T. M., ako aj v celej rodine. Odporca pracoval v E., aby splatili dve stavebné sporenia, nakoľko si kúpili 2-izb. byt. S navrhovateľkou si požičali 100.000,-Sk, ktoré odporca za 10 mesiacov vrátil. Napriek jeho snahe zabezpečiť rodinu navrhovateľka s ničím nebola spokojná. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom na ostatné skutočnosti, ktoré sú podrobne opísané v odporcovom vyjadrení, tento požiadal, aby súd návrh navrhovateľky zamietol a zaviazal ju na úhradu trov konania.

Uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/52/2014-60 zo dňa 04.05.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02.06.2015 súd priznal navrhovateľke čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50 %.

Uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/52/2014-67 zo dňa 29.09.2015 súd konanie zastavil z dôvodu nezaplateného súdneho poplatku. Voči predmetnému uzneseniu podala navrhovateľka odvolanie a súdny poplatok vo výške 49,50 eura uhradila. Následne súd uznesenie č. k. 10C/52/2014-67 zo dňa 29.09.2015 v plnom rozsahu zrušil, a to uznesením Okresného súdu Bratislava IV 10C/52/2014-77 zo dňa 29.10.2015.

Súd nariadil pojednávanie dňa 21.04.2016, na ktorom sa zúčastnila navrhovateľka a právna zástupkyňa odporcu. Odporca sa nedostavil z dôvodu práceneschopnosti. Navrhovateľka uviedla, že bola niekoľko rokov týraná manželom, a to fyzicky ako aj psychicky. Navštevovala nadáciu Nádej, ktorá jej pomohla právnických veciach. Nakoľko nežije s odporcom viac ako dva roky, je podľa jej názoru, násilie odporcu ťažko dokázateľné, ale je zrejmé, že brala lieky, navštevovala psychologičky a psychiatričky, a jej syn sa pomočoval. Uviedla, že odporca jej bol asi pred rokom vykradnúť byt, čo však nemá potvrdené, pretože poslal do bytu staršieho syna A., a keďže je matka, tak na syna nepodala trestné oznámenie. Opakovane uviedla, že odporca je alkoholik, ktorý ju bil a znásilňoval. Vo svojej záverečnej reči uviedla, že súd by mal disponovať súdnymi znalcami, ktorí by chodili po byte a videli by, že v byte bolo násilie. Vyslovila nesúhlas so zákonmi Slovenskej republiky, ktoré majú chrániť matky s deťmi, keď nestačia fotky a polícia a doklady, ktoré doniesla, nakoľko v inom štáte by bol odporca zatvorený.

Právna zástupkyňa odporcu uviedla, že navrhovateľka nepreukázala dôvody na podanie žaloby, nakoľko navrhovateľ od septembra 2013 predmetný byt neužíva, nechodí do neho, nemá od neho kľúče, a ani sa nedomáha vstupu do bytu. Do uvedeného obdobia platil všetky náklady za byt odporca, a od septembra 2013 posielala navrhovateľke výživné na maloleté deti a platil fond opráv. Zároveň platil aj náklady za byt. Požiadala, aby súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

Súd vykonal vo veci dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: návrh navrhovateľky zo dňa 16.07.2014, doručený tunajšiemu súdu 16.07.2014, výpis z LV č. 3318, potvrdenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru OO PZ - B. zo dňa 02.02.2014 o podaní oznámenia na odporcu, lekárske správy, potvrdenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru OO PZ - B. zo dňa 04.03.2014 o podaní oznámenia na odporcu, upomienka z SPP zo dňa 11.06.2014 adresovaná odporcovi, výpis z účtu odporcu U. I. E..K., Z. Y. I. zo dňa 28.10.2013, Čestné vyhlásenie matky navrhovateľky zo dňa 04.03.2014, Čestné vyhlásenie O. S. zo dňa 10.03.2014, Čestné vyhlásenie G. S. - matky navrhovateľky zo dňa 28.02.2014, Čestné vyhlásenie P. W. - kamarátky navrhovateľky zo dňa 13.03.2014, vyjadrenie odporcu k návrhu, doručené súdu dňa 11.09.2014, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/52/2014-60 zo dňa 04.05.2015, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/52/2014-67 zo dňa 29.09.2015, odvolanie navrhovateľky doručené súdu 15.10.2015 s potvrdením o zaplatení súdneho poplatku vo výške 49,50 eur, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10C/52/2014-77 zo dňa 29.10.2015, kópie fotografií z bytu, žiadosť o potvrdenie zo dňa 23.06.2014 adresované Bytovému podniku Dúbravka s.r.o. navrhovateľkou, žiadosť odporcu zo dňa 18.11.2013 adresovanú Bytovému podniku Fedákova 1 o upravenie osôb bývajúcich v byte na Považanovej 2 v Bratislave, ktorú podpísala aj navrhovateľka, zápisnica o pojednávaní zo dňa 21.04.2016. Súd po vyhodnotení jednotlivých dôkazov, a to každého dôkazu jednotlivo a všetkých v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo a obsah súdneho spisu, ustálil nasledovný skutkový stav.

Súd skutkovo a právne uzatvára:

V zmysle ust. § 146 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) ak dôjde medzi manželmi k nehode o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z nich súd.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 OZ, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia, alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi, alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo k bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

Predpokladom pre použitie takejto občianskoprávnej sankcie proti druhému manželovi, a to buď vo forme obmedzenia užívacieho (nie vlastníckeho) práva k domu či bytu (v bezpodielovom spoluvlastníctve), alebo vo forme úplného vylúčenia z užívacieho (nie vlastníckeho) práva k tejto veci je splnenie viacerých podmienok: a/ existencia bezpodielového spoluvlastníctva vzťahu manželov k domu alebo k bytu; b/ existencia spolužitia obidvoch manželov v dome alebo v byte; c/ existencia fyzického alebo psychického

násilia, eventuálne existencia čo i len hrozby takéhoto násilia; d/ realizácia násilia (alebo hrozba ním) vo vzťahu k manželovi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve; e/ nezniesiteľnosť ďalšieho spolužitia z dôvodov uvedených pod písmenom c/ a d/. Nezniesiteľnosť spolužitia musí mať značnú intenzitu, čo znamená, že musí byť spôsobilá natoľko znížiť kvalitu spolužitia v spoločnej domácnosti, že toto spolužitie bude možné objektívne považovať za nezniesiteľné. Od stupňa vyvinutého fyzického či psychického násilia, resp. od hrozby takýmto násilím môže závisieť aj spôsob súdneho rozhodnutia v tom smere, či súd iba obmedzí užívacie právo jedného manželka k domu alebo bytu, alebo či manžela páchajúceho fyzické či psychické násilie (resp. hroziaceho takýmto násilím) z užívania domu alebo bytu úplne vylúči. Existencia konkrétneho fyzického či psychického násilia (resp. hrozby týmto násilím) musí byť preto v súdnom konaní náležite preukázaná. Dôkaznú povinnosť má ten z manželov, voči ktorému násilie či hrozba násilím smeruje, a tento je rovnako povinný preukázať súdu, že toto konkrétne fyzické či psychické násilie spôsobilo zníženie kvality spolužitia v spoločnej nehnuteľnosti do tej miery, že spolužitie sa stalo nezniesiteľným.

Právo v takomto prípade chráni slabšiu stranu a aj za cenu zásahu do vlastníckeho práva. Ide o pomerne veľký zásah do práv spoluvlastníka, avšak ešte väčší ako vlastníctvo, treba chrániť zdravie a život druhého manžela, ako aj členov rodiny bývajúcich v spoločnom dome či byte.

Násilie je možno vo všeobecnosti definovať ako úmyselné použitie fyzickej sily alebo moci, buď len pravdepodobne ohrozené alebo skutočné, proti osobe alebo určitej skupine alebo spoločenstvu, ktoré buď má za následok, alebo má vysokú pravdepodobnosť následku poranenia, smrti, psychickej škody a podobne.

Násilie znamená najčastejšie označenie jednorazového fyzického aktu, resp. postupu pri ktorom človek spôsobuje ujmu druhému človeku. Neodmysliteľnou kategóriou násilia je bolesť a hrozba bolesti. Násilie, ktoré spôsobuje bolesť je zdrojom bezmocnosti obeť a súčasne prejavom prežívania moci násilia nad svojou obeťou. Hoci definície násilia sú rôzne, spájajú ich však spoločné črty.

Násilím je každá forma ubližovania prejavu nadvlády, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického a sexuálneho nátlaku.

Násilie nie je konflikt. V konflikte sa stretnú rovnocenné strany, ale násilie je, keď jedna strana zneužije prevahu moci.

Pojem násilia ako taký nie je nikde vo všeobecne záväznom právnom predpise formulovaný, avšak jeho základným charakteristickým znakom je úmysel. Násilie je následkom istého druhu ľudského konania, ktoré je zámerné. Ide o telesnú aj duševnú ujmu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Z ust. čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo na ochranu života pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nikoho nemožno mučiť, alebo podrobovať neľudskému, alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu.

Z ust. čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydľia a korešpondencie, vyplývajúce z Ústavného práva na súdnu ochranu.

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 16.07.2014 domáhala, aby súd rozhodol o úplnom vylúčení odporcu z užívania 2-izbového bytu. Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 25.06.2014 podala na tunajší súd návrh na vydanie predbežného opatrenia na zákaz vstupu odporcu do spoločnej domácnosti.

Súd mal preukázané, že dňa 27.06.2014 Okresný súd Bratislava IV, sp. zn. 9C/181/2014-31 uznesením nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi uložil povinnosť zdržať sa vstupu do 2-izbového bytu na Z. X z dôvodu jeho opakovaného násilia voči navrhovateľke, ktoré nepriaznivo psychicky ovplyvňuje spoločného maloletého syna Z. D.. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/512/2014-62 zo dňa 05.08.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.09.2014 súd zmenil uznesenie súdu 1. stupňa tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Vo svojom odôvodnení uviedol, že navrhovateľka neosvedčila špeciálnu dôkaznú podmienku nariadenia predbežného opatrenia pre dôvodné podozrenie povinnej osoby z násilia. Ohrozenie nároku osvedčila len listinnými dôkazmi,

ktoré sú všetky založené na jej tvrdeniach a neosvedčila reálne ani aktuálne domáce násilie, už aj z dôvodu, že od mája 2012 nežije s odporcom v spoločnej domácnosti a že lekárska správa, ktorú predložila, resp. záznam z psychiatrického vyšetrenia nemá charakter dôkazu preukazujúceho, že problémy navrhovateľky sú v príčinnej súvislosti s fyzickým a psychickým násilím zo strany odporcu. Navrhovateľka nepredložila súdu žiaden postačujúci dôkaz útoku voči jej osobe, ktorý by dosiahol intenzitu vyžadujúcu okamžitý zásah súdu voči odporcovi, nepreukázala a ani jej samotný návrh neobsahoval žiadnu skutočnosť, ktorou by osvedčila svoj existujúci nárok.

Rozhodnutie v zmysle ust. § 146 ods. 2 OZ o obmedzení alebo vylúčení jedného z manželov, alebo rozvedených manželov, ak ich bezpodielové spoluvlastníctvo ešte nebolo vyporiadané z dôvodu fyzického alebo psychického násillia, alebo hrozby takéhoto násillia, musí mať zákonný podklad, a nemôže byť prejavom svojvôle. Ak pre nariadenie predbežného opatrenia z tohto dôvodu nemusí byť nárok dokázaný a stačí jeho osvedčenie, pre rozhodnutie vo veci samej už len osvedčenie nestačí, existencia fyzického alebo psychického násillia musí byť v konaní preukázaná.

Okresný súd Bratislava IV sp. zn. 25P/318/2013-190 zo dňa 13.05.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/438/2015-213 zo dňa 19.01.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.02.2016 súd rozviedol manželstvo navrhovateľky a odporcu zveril maloletého A. D., E.. XX.XX.XXXX na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti otca s tým, že navrhovateľka je povinná prispievať na výživu tohto maloletého syna výživným vo výške 100,-eur mesačne. Súd zároveň zveril maloletého Z. D., E.. XX.XX.XXXX na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti navrhovateľky s tým, že odporca je povinný prispievať na výživu tohto maloletého syna výživným vo výške 100,-eur mesačne.

Súd skúmal existenciu fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existenciu čo i len hrozby takéhoto násillia, realizáciu násillia vo vzťahu k navrhovateľke, alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom byte a prípadnú intenzitu, zníženie kvality spolužitia a skutočnosť, či toto spolužitie je možné objektívne považovať za znesiteľné. Z obsahu spisu 10C/52/2014, ako aj zo všetkých predložených dôkazov nachádzajúcich sa v spise, ktoré predložila súdu navrhovateľka, z obsahu priložených spisov 25P/318/2013, 13P/296/2013 a 9C/181/2014 súd nemal preukázané žiadne narušenie vzťahov medzi maloletými deťmi a odporcu, žiadne násillie odporcu voči maloletým deťom a ani žiadne násillie vo vzťahu odporcu k navrhovateľke. Napriek tvrdeniam navrhovateľky, napriek predloženým potvrdeniam z Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV - Bratislava Dúbravka zo dňa 02.02.2014 a 04.03.2014, ktoré navrhovateľka predložila súdu, súd nezistil žiadnu existenciu fyzického alebo psychického násillia vo vzťahu odporcu k navrhovateľke. Pokiaľ by intenzita zásahu odporcu voči navrhovateľke bola tak silná a rozsiahla, ako ju podrobne navrhovateľka opísala vo svojom návrhu, príslušné policajné orgány by oznámenia navrhovateľky o násillí odporcu voči nej ďalej náležite prešetrovali a následne by boli vzniesli obvinenie voči odporcovi. Podstatnou skutočnosťou v predmetnom konaní je fakt, že odporca nežije v spoločnej domácnosti s navrhovateľkou od septembra 2013 a potvrdenia, ktoré navrhovateľka predložila ako dôkaz fyzického násillia odporcu voči nej sú z roku 2014. V čase spoločného spolužitia navrhovateľky s odporcom súd nemal z predložených listinných dôkazov preukázanú žiadnu existenciu fyzického alebo psychického násillia, eventuálne existenciu čo i len hrozby takéhoto násillia vo vzťahu k navrhovateľke a vo vzťahu k blízkej osobe - maloletým deťom, ktoré bývali v spoločnej domácnosti.

Súd bral do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľku treba v tomto smere považovať za slabšiu stránku s poukazom na to, že ide o fyzickú osobu ženského pohlavia a podobne skúmal aj tieto podmienky voči maloletým deťom. Z obsahu spisu 10C/52/2014 ako aj z priložených spisov, vedených na tunajšom súde, mal súd preukázané, že vzťahy medzi maloletými deťmi a odporcom sú pozitívne, maloletý A. bol zverený do osobnej starostlivosti odporcu a maloletý Z., ktorý bol zverený do osobnej starostlivosti matky tiež udržiava s odporcom pravidelný kontakt.

Súd dospel k názoru, že navrhovateľka v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala existenciu na postup podľa zákonného ustanovenia § 146 ods. 2 OZ. Nakoľko nie je daný predpoklad na postup podľa citovaného zákonného ustanovenia, súd návrh v celom rozsahu zamietol, pretože správanie odporcu neodôvodňuje jeho úplné vylúčenie z užívania bytu. Nebolo preukázané, že by predchádzajúce spolužitie (do septembra 2013) bolo neznesiteľné, prípadne že existuje a existovala hrozba násillia. Odporca s navrhovateľkou nežije v spoločnej domácnosti, preto túto, a ani maloletého syna Z., ktorý bol zverený do osobnej starostlivosti matky neohrozuje, teda neexistuje žiadne psychické a emocionálne násillie, ktoré by sa vyskytovalo v domácnosti alebo v rodine, a ktoré by bolo páchané odporcom vo forme popísanej navrhovateľkou.

Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania proti neúspešnej navrhovateľke. Trovy odporcu v konaní pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za nasledujúce úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava zastúpenia 61,85 €
- režijný paušál za rok 2014 8,04 €
- písomné podanie na súd - odvolanie 61,85 €
- režijný paušál za rok 2014 8,04 €
- písomné podanie na súd - vyjadrenie k návrhu 61,85 €
- režijný paušál za rok 2014 8,04 €
- zastúpenie klienta na pojednávaní 21.04.2016 66,- €
- režijný paušál za rok 2014 8,58 €

Odmena celkom.....284,25 €

V prvom rade je potrebné uviesť, že oslobodenie od súdnych poplatkov nezbavuje navrhovateľku povinnosti nahradiť trovy právneho zastúpenia odporcovi.

Právna zástupkyňa odporcu si vo vyčíslení trov právneho zastúpenia doručeného tunajšiemu súdu dňa 22.04.2016 uplatnila za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 vyhlášky 655/2004 Z. z. sumu 585,89 eura (pri vyčíslení odmeny vychádzala zo spodnej hranice hodnoty bytu, t. j. 80 000,- €, vzhľadom na to, že predmetom sporu bolo vylúčenie odporcu z práva užívania bytu), avšak súd jej túto sumu nepriznal, vzhľadom na to, že výška jedného úkonu právnej služby mala byť vypočítaná podľa ust. § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky 655/2004 Z. z. (Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak klientom je fyzická osoba a predmet konania sa týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži jej na bývanie; to neplatí vo veciach vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.). Výpočtový základ za rok 2014 je 804,- eur a 1/13 výpočtového základu predstavuje sumu 61,85 eura. Výpočtový základ za rok 2016 je 858,- eur a 1/13 výpočtového základu predstavuje sumu 66,- eur. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd priznal právnej zástupkyňi odporcu za úkon právnej služby vykonaný v roku 2014 sumu 61,85 eura a za úkon právnej služby vykonaný v roku 2016 sumu 66,- eur.

Náhrada trov právneho zastúpenia bola vyčíslená v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. c), § 13a ods. 1 písm. a), c) a d), § 15 a § 16 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov.

V zmysle ust. § 149 ods. 1. O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému, bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi. V zmysle tohto ustanovenia bola navrhovateľke uložená povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia k rukám právnej zástupkyne odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O. s. p.)

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak odporca dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, navrhovateľ môže podať návrh na vykonanie exekúcie.